

צמיחה נפשית

מועדי כניסת השבת

מוצאי חג	הדלקת נרות
ירושלים: 5.38	ירושלים: 4.26
תל-אביב: 5.40	תל-אביב: 4.41
חיפה: 5.38	חיפה: 4.32
ביתר עילית: 5.38	ביתר עילית: 4.41
רבינו תם: 6.18	

הנץ החמה: 5.45
סוף זמן ק"ש למג"א: 7.56
סוף זמן ק"ש למ"א: 8.32
סוף זמן תפילה למג"א: 9.05
סוף זמן תפילה למ"א: 9.29

גליון 18

פרשת נח תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"צחר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים

תחתים שנים ושלשים תעשה" (ו', טז)

"צחר תעשה לתבה" - כלומר שתדבר דיבורי אמת המאירים... ועיקר הכוונה שכאשר הוא משוקע בתכלית התגברות החושך והקליפה, והוא כלוא ומסוגר בתוך החושך והאפלה המסבבת ומקפת אותו מכל צידי צדדים בכמה סיבובים, רחמנא ליצלן ואין לו שום פתח ותקנה ותחבולה לצאת מתוך החושך, אזי עיקר עצתו, שימשיך עצמו להאמת ויביט על האמת לאמיתו ויבקש רק האמת האמיתית" (ליקוטי מוהר"ן קיב).

אדם צריך לדעת, דבר ראשון היסוד של הרבי זה אמת, כל מה שהרבי רוצה זה נקודה של אמת, לא פוליטיקות, לא לשון הרע, ברוך ה' אדם אוכל שותה שמח, עד 120 שנה, אבל לאן הוא יגיע עם האכילה והשתיה? לאן הוא יגיע? האדם נמצא בשאול תחתיות, כך הוא יבוא לעולם הבא?, "האומר הקדוש ברוך הוא ותרן, יותרו מעיו". לכן צריך לצעוק אל ה' באמת!. תתחיל להיות איש אמת! שכל מילה תצא באמת. אדם צריך לצאת מהשינה שלו, אם הוא רואה שהמוח סתום והוא לא יכול ללמוד, מה אדם עושה? הוא הולך לישון. המוח סתום? תלך לשדה! תצעק לה! עד שיפתח לך המוח, "מן המצר קראתי ה'", "ממעמקים קראתיך ה'", כי כל אדם נמצא בתוך המצר, וע"י צעקה באמת ממשיכים את העצות לצאת משאול תחתיות, מהחושך. כי צריכים לדעת את העצות כדי לצאת מהחושך, בחינת מים עמוקים בלב איש (מים זה העצות שמתגלים ע"י הצעקה מהלב), יש מים עמוקים, נחל נובע מקור חכמה, העצות של רבינו זה נחל נובע, מעיינות נובעים. תן צעקה, צעקה אחת ממעקים! תחפור קצת לעומק! אז יצאו גיזורים של מים, נהרות של מים, יתגלו לך העצות לצאת מהחושך. הרבי אמר - גם לי היה קשה להתפלל, גם לי היה קשה ללמוד, אבל בכיתי וצעקתי לה, אדם בקלות יכול ללמוד, מתמטיקה, פיזיקה, אבל גמרא קשה לו ללמוד, המוח של אדם זה מוח גשמי, זה מוח של בהמה, מוח של גוי, כמו שגוי יכול ללמוד מתמטיקה וכו', גם הוא יכול ללמוד, אבל דבר רוחני קשה ללמוד, גמרא זה דבר רוחני, ע"י לימוד הגמרא, זוכים להפוך את הגשמיות לרוחניות, ולכן אם אדם רואה שהוא לא יכול ללמוד אז על זה גופא יתפלל, על זה גופא יצעק, יצעק אל ה' באמת מעומק הלב, צעקות אמיתיות מעומק הלב, וצריכים כל הזמן לצעוק אל ה', וכשאדם נמצא בציבור אז שיצעק בשקט שיצעק מעומק הלב. אדם נמצא בתוך תהום, בתוך תאוות נוראות, ואם הוא יצעק לצאת מהדברים האלה אז תתגלה לו נקודת אמת, וזה שכתוב "אנא ה' הושיעה נא" "אנא ה' הצליחה נא", שצריך לצעוק לצאת מהתאוות. מילא אדם חייב חובות גדולים צריך לכסות את הצ'ק, לחפש הלוואה, אז הוא צועק לה' "הושיעה נא" וכאשר הוא נושע...עכשיו על מה הוא יצעק?! אלא עכשיו עיקר הצעקה והתפילה זה לצאת מהתאוות ומפגמי הברית ומהראיות האסורות, כי בכל יום ייצרו של אדם מתחדש עליו ורוצה להמיתו. כל המלחמה זה עם היצר הרע, אם אדם יחליט לנצח את היצר הרע שלו, לצאת מכל הפגמים, אז יהיה כזה אור בעולם שכל עם ישראל יחזרו בתשובה, וזה מלחמה של 24 שעות, כל שניה ורגע אין שניה מנוחה, אין שניה שיצר הרע עוזב את האדם, כמו שאומר רבי עקיבא איגר זצ"ל באיגרת שלו, בצוואה שלו "היצר הרע שזור בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו", אין פינה בשיער בגידים בעורקים שאין שם יצר הרע, כל הדם שלך זה יצר הרע, הדמים העכורים מסיתים את האדם לדברים רעים, ורק עם צעקות מנקים אותם, רק עם לימוד תורה בעיון מנקים אותם, עם תפילה בכח מנקים אותם. ע"י אמת בוראים את העולם, בוראים עולם חדש, כל רגע זה נקודה של אמת, אפילו כשאדם נמצא בשאול תחתיות ומתחתי, ומשם הוא צועק צעקה אמיתית לה' עצם הצעקה לה' "תוציא אותי מהתאוות הנוראות"! זה בעצמו מראה שהוא נמצא באמת. כל אדם הוא שורש לכל הנשמות, הוא שורש לשישים ריבוא נשמות, שורש לכל הנשמות שבעולם, וברגע שאדם יצעק באמת "אנא ה' הושיעה נא", אז הוא יצא מהשאול תחתיות שלו ואז הוא יעלה איתו עוד אלפי אנשים, ואת כל העולם כולו.

לעילוי נשמת
ז'ן נן איתן
ז"ל

לעילוי נשמת
כרמלה בת בתיה
ע"ה

לברכת
זיווג הגון
נתן בן רות
ה"י

להצלחת
איתי חיים
אלנקווה ה"י
לרגל הולדת הבן

להצלחת
רבי יצחק מירב
ה"י
לרגל הולדת הבן

להצלחת
הרב והרבנית
שליט"א

24 שעות שכולם קודש לה'

השמע ישראל, ולהגיד כל מה שיכול להגיד, כל אחד לפי המציאות שלו. נכון, אין לו תמיד זמן בשעון אבל יש דברים שאין להם שיעור. שהם לא שייכים לזמן. בחיצוניות יש זמן. אני לא אספיק, אין לי זמן לזה ולא לזה. בסדר, אין זמן, אבל במחשבה? בלב? בהרגשה? בדבוקת? איפה שהמוח של האדם חושב, שם הוא נמצא. נגיד שיש לו זמן לתת לה' שעה. אבל מה עם כל השאר? אני בשום פנים ואופן לא יכול להגיד עכשיו אני מתרווח, עכשיו אני יכול לשבת על הכסא, לשים רגל על רגל, ועכשיו לדבר כאוות נפשי בטלפון, או עכשיו לאכול כאוות נפשי, כי עכשיו התפללתי כך וכך, ונתתי צדקה כך וכך, והכנסתי אורחים כך וכך, הוא לא יכול להגיד את זה. למה? כי יש 24 בתי דין, כל שעה דנים אותו, אז הוא לא יכול להגיד את זה בשום אופן!. הוא צריך לתת את כל 24 השעות קודש לה'

תפילה ועכשיו תהלים ועכשיו זה שעה שאוכלים, יושבים, מפטטים. גם כשמדברים על דברים גשמיים, צריך להיות כל הזמן בקדושה ולחשוב על ה'. אדם חושב לעצמו, מכל היום אני יכול להפריש משהו לה', כמו שעושים הפרשת חלה, אני אקח איזה חלק מזה ואני אתן לקב"ה משהו, איזה מצוה אחת, איזה תפילה אחת, איזה נשיקת מזווה אחת, איזה תיקון הכללי אחד, איזה צדקה אחת, אני אתן משהו לקב"ה. והכל בעצם, כל שאר השעות הם שלי. אם אני אתן משהו כמו שעה התבודדות, נתתי כבר המון, שעה זה המון. אבל מה קורה, כתוב שכל ה-24 שעות זה בתי דינים, כל שעה זה דין, אז צריכים להמתין את כל ה-24 שעות. אי אפשר להמתין רק שעה אחת. כלומר, המציאות האמיתית היא שאדם צריך להיות מחובר כל הזמן לקב"ה כל ה-24 שעות. ללכת לישון עם קריאת שמע על המיטה בדבוקת, ולהגיד את

אנחנו כל הזמן אומרים לקב"ה תחכה, אני עוד מעט בא, אני עכשיו עוסק, עוד מעט אקרא... עוד מעט אלמד... אבל בעצם, להיות מחובר עם ה' זה לא רק כשאני קורא. זה כשאני הולך, כשאני יושב, כשאני אוכל, כשאני שותה. איפה שאדם הולך, לאן שהוא פונה, בכל מקום, ברחוב, בישיבה, במשרד, בכל דקה ובכל מילה. שהוא מדבר עם הילדים, בכל מצב, בכל נקודה, הוא הולך עם ה', ה' נמצא אתו, כי הוא חלק מה', ה' לא יכול להיפרד ממנו, הנשמה שלו זה חלק אלוהי ממעל, הוא מצליח לעשות משהו בבית כי ה' מזיז לו את הידים ואת הרגלים, אם עכשיו הוא מרגיש רע, זה בגלל שהוא טיפה עזב את ה'. אם תהיה לו אמונה בה', הוא ירגיש טוב. כל הזמן צריך ללכת עם ה'. כל הענין שלו בחיים זה איך כל דקה לזכור שה' רגע אחד הוא שכח מה' אז זהו, איש יש עליות וירידות, יש נסיונות, אלה החיים. אין דבר כזה שעכשיו זה שעת

ברפראות התורה

"קץ כל בשר בא לפני, כי מלאה הארץ חמס מפניהם..." (ו', יג')

על כתוב זה שנינו במסכת סנהדרין (קח"ע א'): "אמר רבי יוחנן: בא וראה כמה גדול כוח של חמס (כמה חמורה עבירה של גזל), שהרי דור המבול עברו על הכל (על כל העבירות שבעולם), ולא נחתם עליהם גזר דינם, עד שפשטו ידיהם בגזל, שנאמר: "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" והנני משחיתים את הארץ". ואמר הקב"ה: כל זמן שיש שלום ביניכם, אני מוחל על כבודי. אבל כשבין בני אדם יש חמס (גזל), אזי - "קץ כל בשר בא לפני". נכון הדבר שעיקר עונם של דור המבול היה השחתת בשר (גילוי עריות), אבל לו היו מתנהגים בשלום בין אדם לחברו - אזי לא היה נחתם גזר דינם למיתה, ורק בגלל שפשטו ידיהם בגזל נחתם דינם למיתה.

הצדיק רבי חיים מקראסנה, מתלמידי הבעל שם טוב, היה אומר: בדורות הראשונים בישראל היה נוטריקון (ראשי תיבות) של המלה חכמה: "חילו מפניו כל הארץ" (תהילים צו, ט). שכן רק מי שהצטיין ביראת שמים היה נחשב בעיני הבריות לאיש חכם, הראוי להערכה. ואילו כיום, בעונותינו הרבים, הנוטריקון של חכמה הוא: "כי מלאה הארץ חמס", שהרי רבים בזמן הזה סבורים משום מה, שאדם חכם הוא מי שידע להערים על הוולת ולגזול את הבריות.

הכח לבטל את הדינים

לגודל תוקף הדינים שהיה אז בדור המבול, היו צריכים ביטול נפלא ונורא להמתין הדין העצום אז. ולביטול כזה צריכים צדיק גדול כמו משה רבינו ע"ה דווקא, אבל נח לא זכה לביטול כזה, וע"כ לא היה יכול לבטל הדין לגמרי, וע"כ היה מבול בעולם. ע"כ הוכרח ליכנס בתיבה להחבא שם מפני תוקף הדין והמשחיתים, כי תיבת נח היא יוה"כ"פ, ויוה"כ"פ היא ביטול שאז סותמין עיניהם מחיוו דהא עלמא, שזה בחי' החמשה עיניים.

כי זה בחי' ההסתרה שצריכין להסתיר ולהתחבא בשעת תוקף הדין שזה בחי' התיבה. כי בשעה שהדין גובר צריכין להסתיר עצמו בתוך הבית לבלי לצאת חוצה, כדי שלא ישוטטו עיניו בראיית העולם הזה, וזה בחי' "לך עמי בא בחדריך וסגור דלתך בערך, חבי כמעט רגע עד יעבור זעם" (ישעיה כו, כ). מחיצות התיבה סותמין בפני העיניים, שלא יתפזר האות לחוץ, כדי שיוכל להסתכל על התכלית ולכלול בא"ס. ע"כ ע"י ביטול זה, שבכניסה לתיבה, זכה ע"כ לבטל הדין מעצמו וביתו ולקיים את העולם ע"י. זה בחי' "צרה תעשה לתיבה ואל אמה תכלנה מלמעלה" - שיעשה צרה וחלון למעלה כדי שכל הסתכלותו והבטתו יהיה רק למעלה, שזה בחי' ההסתכלות אל התכלית העליון, בחי' "כאשר ירים משה ידו" (שמות יז, יא), כי עיקר ביטול הדינים ונצחון המלחמה כנגד המתנגדים אל הקדושה הוא ע"י ההסתכלות כלפי מעלה, ע"י הביטול אל התכלית.

קריאת קודש

סיפור לפרשה

"צאה (חלון וגם אור) תעשה לתבה (גם מלה)" (תעשה אור למלה - תהא כל מלה היוצאת מפיך מאירה ובהירה. (חז"ל)) (ו', טז')

מסופר על האר"י הקדוש, שהיה מתפלל בכונה עצומה בימים הנוראים. והנה, הראו לו מן השמים, שיש איש אחד בעיר פלונית, שהתפלל טוב יותר ממנו. נסע האר"י הקדוש לאותה העיר, קרא לאותו האיש ושאל אותו: "בן תורה אתה?" השיב לו האיש: "לא" - ולהתפלל אתה יודע? - השיב לו: "לא". שאל אותו האר"י זצ"ל "ומה עשית בימים הנוראים? השיב האיש: "רבי! אפילו את אותיות ה-א ב' אינני יודע, אלא רק מהאות א' עד הות י'. וכשבאתי לבית הכנסת וראיתי שכל הציבור מתפלל בכונה ובקול, בעוד שאני איני יכול להתפלל כלל, נשבר לבי בקרבי, ואמרתי: א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י'. רבנו ישעיהו, אתה תעשה מאותיות אלו תיבות וציורופים כרצוני, ויעלו לפניך לריח ניחוח. כך אמרתי בלב נשבר, ובכל כוחי, וחזרתי חלילה". ודיברו ובקשתו של אותו האיש פעלו בשמים יותר מאשר תפילה האר"י הקדוש זצ"ל. **שבת שלום!**

"כתיבת נח ושלא כתיבת נח"

פעם אחת הזדמן הגאון הצדיק רבי שמעון רפאל הירש לעיר אחת, ולא מצא בה לא בית כנסת ולא בית מדרש, אלא רק היכל גדול ומפואר של "המתקדמים" והמתקדמים למיניהם, שנבנה זה מכבר. וכידוע היה רבי שמעון רפאל מראשי הלוחמים נגד אותם "המתקדמים" והמתחדשים למיניהם, אשר החלו לפרוץ פרץ בחומות בית ישראל, ולא אבה ר' שמעון אף להציג את כפות רגליו בחיכל טמא זה, ולכן התפלל בגינה שלפני ההיכל, ומאחר וכל קהל המתפללים חשבו שהוא אינו חש בטוב, ועל-כן הוא מתפלל בחוץ בגינה, שכן נחוץ לו אויר צח - יצאו כולם לכבודו, והתפללו עמו בגינת ההיכל. לאחר שסימו את תפילתם, פנה רבם של אלו "הנאורים" לרבי שמעון רפאל, ואמר לו: "נו! מוצא-חן בית ההיכל שלנו בעיני כבודו?" ענה לו רבי שמעון רפאל: "הריהו כתיבת נח, ולא כתיבת נח". תמה רבם של "המתקדמים", ושאל את רבי שמעון: ומה כונת כבודו? ענה לו רבי שמעון: "הריהו כתיבת נח, שאף הוא "מבית ומחוץ בכפר" (כפירה). "ולא כתיבת נח" - שתיבת נח היתה הצלה לישיבה ולורעם עד סוף כל הדורות, ואילו היכל זה, אין בו שום פתח והצלה - לא לכם, ובטח שלא לזרעכם אחריכם..."